

Det stora i det lilla

En pianoelev som håller på att lära sig början på Für Elise på gehör utbrast vid åsynen av noterna: *Hur kan det finnas så mycket musik i så lite?*

Kändes som om det var en fråga med ett stort djup. Hur kan några svarta prickar på några linjer bli till den stora musik eleven upplevde?

Hur kan det finnas så mycket i så lite?

Ofta känns det tvärtom. Hur kan det finnas så lite i så mycket? Så många stora rubriker, stora ord och stora visioner som visar sig innehålla inget annat än luft.

Ändå dras vi ofta till det storslagna, människorna med de stora orden. De som lovar så mycket.

Men tänk om det är i det lilla vi finner det stora, det verkligt stora. I ett leende, ett samtal, en vårvind som smeker kinden, stjärnorna som lyser på kvällen, i en sång. Enkla ting som finns där varje dag.

Om man ser...

Om man lyssnar...

Om man känner...

De verkligt stora tingen...

Ett frö som blir ett träd.

En ton som blir en melodi.

En aning som blir till en förvissning.

Gud själv, störst av allt, kom till jorden som ett barn. De med de stora fina orden förstod ingenting. De såg efter de storslagna och mäktiga tecknen, de såg inte det som gömde sig i det lilla.

Kanske behövs det ett ödmjukt sinne för att se.

Kanske behövs det tid.

Kanske behövs det tystnad.

Men för den som vill se finns det där, själva livet.

Gud själv.